

Někdo za námi přichází (Mt 3, 1 -12) Kázání k první adventní neděli, Huslenky 2.12.2012

Milé sestry, milí bratři,

Advent znamená příchod. Někdo za námi přichází. Už to nás může potěšovat. Někdo za námi jde – to znamená, že nebudeme sami. Vlastně to znamená víc - nejsme už sami. Někdo o nás ví a chystá se nás navštívit.

Tušíme o koho jde. Nikdy jsme ho neviděli, ale slyšeli jsme o něm nejspíš už mockrát. A tak se rozhlížíme kolem, vyhlížíme ho, jestli už nejde. Ale místo něj vidíme před sebou poněkud podivnou postavu - Jana Křtitele.

Jan je oblečený do šatu z velbloudích srstí. Kdyby takto přišel na staršovstvo nějakého sboru ucházet se o místo kazatele, ústa ještě zalepená od medu a plná kobylek, asi by příliš neuspěl. Jenže přesto je to právě on, kdo má pověření kázat. Kázat o tom přicházejícím ...

U toho je třeba se zastavit. Jan káže a káže v poušti. To je poněkud podivné. Řekli bychom si, že v poušti, v pustině rozhodně kázat nemá cenu. Kolik tam asi může mít posluchačů? V místě, kde sotva najde alespoň ty své oblíbené luční koníky. Jenže jsou to plány, jsou to plány boží, které jsou někdy jiné než my si myslíme. A tak zatímco kostely v přeplněných městech - a někdy i na tradičních vsích - zejí prázdnotou, za Janem přicházejí posluchači z celé země.

A on jim káže. Říká: činite **pokání, neboť se přiblížilo království nebeské**. Jan káže o **pokání a království** a to je třeba si trochu přiblížit. Začneme nejprve tím větším - totiž královstvím.

Jan říká, že království se přiblížilo. Nevíme příliš jak by se nějaké království mohlo blížít. Všechna království, která jsou nám známá jsou od nás daleko. Že by snad Anglie připlula pře kanál La Manche, anebo Švédsko přebrodilo přes Baltské moře, aby nám bylo blíž? Jan však míní - a jeho posluchači mu v tom dobře rozumí - že království není nějaká země. Království je prostě tam, kde je král. A ten král se blíží. Už přichází a je blízko.

A proto říká všem svým posluchačům: činite pokání. Pokání - to je pro nás takové zvláštní slovo, asi ho příliš nepoužíváme ... Nejspíš si představíme, že znamená lítost. Ale Jan myslí více než to. Pokání, to není jen lítost. To je proměna, úplná změna smýšlení, která má souviset právě s tím, že ten přicházející král je už blízko. V této souvislosti bychom tomu slovu mohli rozumět jako změně kabátů. Jan říká - Rychle převlečte kabáty, dokud je ještě čas.

Zdá se, že to by nám mohlo jít. O Česích se říká, že jsou v převlékání kabátů dobří. Napadá mě v této souvislosti několik vtipů, které zde raději ale říkat nebudu – vy se stejně v kostele moc nesmějete.

Jenže zde jde o to, svléknout svůj starý kabát ještě dokud je čas. Ne až bude změna režimu jistá. Ne až ve chvíli, kdy se na náměstích cinká klíči. Ale dřív, nejlépe už dnes. Abychom se tomu přicházejícímu králi – až přijde se svou celou slávou a mocí i soudy- bychom se mu ještě stihli včas zalíbit, i když jsme třeba předtím moc milí nebyli.

Jak to překabátění ale máme udělat? Jan nám káže dvě cesty. První znamená ***nést dobré ovoce***. Jaké ovoce to konkrétně je, to si můžeme přečíst třeba v listu Galatským... ale asi bychom měli vědět, že to ovoce má být dobré, tedy sladké, zdravé a svěží. A takoví bychom se měli snažit být i my. Tedy dobří, laskaví, takoví, abychom druhé svou přítomností nemožili, ale spíš uzdravovali, takoví, abychom lidi kolem sebe – zejména ty, co jsou v nějakém smutku -uměli i potěšit.

Druhou cestou, známou už z prorocství Izájášova, je ***narovnávat stezky***. V té souvislosti mě napadá - narovnávat třeba vztahy, které máme s druhými pošramocené. Na to je právě advent dobrá doba. Narovnávat pošramocené vztahy, odpouštět, zapomínat křivdy – tak aby se ten Přicházející nemusel k nám drápat přes stinná údolí a strmé srázy naší sveřeposti a nelásky. Aby k nám mohl vejít .. jako Slávy král.

Kdo to však je? Možná to tušíme a třeba ho vidíme v tom betlémském dítěti, na jehož s příchod se těšíme. Jenže Jan nemluví ve svém kázání o dítěti. Říká, že ten přicházející ***bude mít v jedné ruce lopatu a pročistí svůj mlat***. Takový obraz do našich betlémů příliš nezapadá. Dítě v kolíbce s lopatou, to aby se nejen Marie s Josefem měli na pozoru a oslík s volem - ti by do takového chléva nejspíš vůbec nepřišli.

Čištění mlatu a pálení plev - to je další z obrazů soudu, který se nám nabízí. O posledním soudu jsme slyšeli i minulou neděli. Tam byl ten přicházející dobrým pastýřem, který odděloval kozly od ovcí. Poslední soud znamená v našich představách konec - ať už dobrý nebo hrozný - všeho starého, i tohoto světa i nás samotných.

Ale dnes – dnes už je jiná doba. Dnes už jsme v novém církevním roce, adventu, a tak na prahu království přicházejícího. Nemusíme se bát , protože on je mnohem silnější než Jan, který o něm káže. A také mnohem spravedlivější i mnohem milosrdnější než každá Janova i naše představa o něm.

A tak možná budeme ještě překvapeni více než dítě pod vánočním stromem. Ten který za námi přichází jako soudce, přichází proto, aby sám sebe odsoudil -místo nás, za naše hříchy, i naši smrt. Sám to vezme na sebe, ve dřevě kolíbký, ze které mu sbíjíme kříž.

Ale při něm nezůstane. On přichází za námi jako náš host - nevíme rychle, co bychom mu připravili - ale on se mezitím sám stává naším hostitelem a zve nás ke svému stolu.

Ve svém domě, na prahu svého království, v začátku toho nového času. Už dnes a tady. Amen